

i personalegrupperne. Holdningerne skal bygge på, at disse mennesker har et ligeværdigt krav på at blive behandlet og mødt med respekt, der hvor de er.

Til sidst vil jeg gerne sige tak til fru Birthe Skaarup for fleksibiliteten.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Peter Duetoft som ordfører, eftersom ingen har meldt sig med korte bemærkninger. Jeg går ud fra, at det er ordførertalen.

Peter Duetoft (CD):

Hvad i alverden bilder man sig egentlig ind?

I går fik vi en række rapporter, og en af dem var en arbejdsgrupperapport om sammenhænge mellem socialpsykiatri og sygehuspsykiatri. Der er en række forslag, der er noget med at styrke samarbejdskulturen, tidlig kontakt med pårørende, videreudvikling af samarbejdsstrukturer ved udskrivelse, udvidede åbningstider for akutberedskab.

Når jeg siger »hvad i alverden bilder man sig egentlig ind«, så er det, fordi jeg har diskuteret det her i 12 år. Og samtlige de ord, der er i de forslag i den rapport, har jeg hørt på i 12 år. De er kommet igen og igen og igen: Ja de kulturer snakker jo ikke så godt sammen, så vi må hellere sørge for, at de kommer til det. Hvad rager det mig? Det sagde man for 12 år siden, og man gør det altså stadig væk ikke.

Udskrevet til ingenting! Ja, det har vi stadig en masse eksempler på. Ændrede åbningstider skal jeg komme tilbage til. Alt sammen er dybt, dybt pinligt. Og det er dybt pinligt, at man kan komme slæbende med en rapport og påstå, at nu skal man til at overveje og analysere, og hvad ved jeg. Det er pinligt, fordi vi har undersøgelse efter undersøgelse, rapport efter rapport, der fortæller de her ting. Det, der foregår, er rent spild af tid.

Jeg har derhjemme 2 m hylder, fyldt med rapporter fra de sidste 12 år, der stort set alle sammen fortæller, hvad der skal gøres, og hvad der ikke virker. Men nu skal vi lige analysere en gang til.

Jeg synes faktisk, vi hellere skulle bruge kræfterne på at sørge for, at de forbedringer, der kan dokumenteres, rent faktisk kommer igennem. Vi ved jo, som flere ordførere har været inde på, at viften er for smal. Alle de mennesker, der gik rundt og troede, at distriktspsykiatrien var et mantra, der kunne klare det hele, tog fejl. At der skal være viften både af støtte- og kontaktperso-

ner, over bofællesskaber, over behandlingskollektiver, og over åbne afdelinger og lukkede afdelinger, opsøgende distriktspsykiatri osv. Der skal være 12 forskellige tilbud og ikke 3 forskellige tilbud. Det ved vi jo. Hvorfor gør man det så ikke?

Vi ved, at der skal være åbent, når andet er lukket. Vi ved, at det med åbningstiden er der. Jamen det er jo kun et spørgsmål om penge. Hvorfor gør vi ikke noget ved det? Det er, fordi der skal overarbejdspenge på ved arbejde om aftenen i stedet for arbejde om dagen. Jamen det er da for sølle, at det så ikke bliver løst. Personalet er der da. Men man gør ikke noget.

Og kassetænkningen mellem amter og kommuner er døddødelæggende for de sindslidendes forhold, for kommunerne lader være med at ordne deres sociale forhold, for så kan folk jo blive tvangsindlagt, og hospitalerne skærer sengeantallet ned, for så kan de udskrive folk for tidligt. Alle elsker det her. Men er der nogen, der gør noget ved det?

Den eneste løsning på det er jo at sørge for, at den kasse, der betaler tilbudene både uden for og inden for hospitalet, er den samme. Og vil man ikke det, så kunne man da i det mindste fremsætte nogle krav om samarbejde mellem kommuner og amter.

Det er stadig væk min opfattelse, at man ikke skal kunne udskrives til ingenting, og at det er lægens ansvar og det politiske systems ansvar simpelt hen at udskrive regningen et andet sted, hvis den kommune, man udskriver til, ikke har lavet noget.

Tabuet snakker man så om igen. Enig, men lad os dog så tage den kamp for, at der bliver mere forståelse for, at man har ret til at være anderledes i vores samfund.

Og så snakker man jo meget om at lytte til de sindslidende. Ja, tak, jeg har dem jo rendende. Det har de andre ordførere også. Og hvad sker der, når vi rejser deres sager. Så får vi at vide: Nåh, det kan vi ikke helt stole på, for de er jo sindssyge. Det er jo den form for argumentation, der er, når vi får de konkrete eksempler.

Og så endelig de faglige kampe. Det har været nævnt i dag. Og jeg synes, at det er en meget vigtig pind. Nu blev den dæmpet lidt i forhold til, hvad jeg gerne ville have i forslaget til vedtagelse, men de faglige kampe er pinlige. Der står ledige stillinger i dette land, som ikke bliver besat, fordi man hellere vil have en ledig stilling, end man vil gøre noget for de sindslidende.